

er ikke Noget, der vil kunne have nogen Indflydelse paa Eiendommenes Værdi. — Skatteforholdene ere forviklede og have tilbeels dannet sig imod Lovgivningens Regler. Man søger derfor nu at ordne dem, idet man tager det muligt staaansomme Hensyn til de bestaaende Forhold, og der er aldeles ikke Noget i denne Sag, der kan kaldes en Uretfærdighed.

J. A. Hansen: Jeg kan ikke stemme for Mindretallets Forslag; men jeg havde ikke troet at behøve at udtale Videre i den Henseende, end at jeg henholdt mig til, hvad der er fremsført af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), idet han, saavidt jeg har fulgt de Foredrag, der ere holdte i denne Sag, fuldstændigst af nogen Taler har fremsat, hvad der er min Mening; jeg kunde ikke udtale denne paa anden Maade end ved at gjentage, hvad der allerede er sagt af ham. Jeg skulde derfor ikke have taget Ordet, naar ikke den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde gjort mig det endnu mere umuligt, end det iforveien var, at stemme for Mindretallets Forslag, idet han gjorde gjældende, at vi her skulde slaae et Princip fast, som jeg paa det Bestemteste maa forkaste som urigtigt, og som det efter min Mening er meget farligt at slaae fast, nemlig det, at de Skatter, der nu ligge paa en Eiendom, ere uforanderlige. Enhver maa jo vide, at hvad der bestaaer ved en Lov, kan forandres ved en anden, og at dette gjælder ligesaa fuldt om Skattelove som om alle andre Love, og flere af de Love, som Befolkningen, efterhaanden som de ere komne, ikke alene har forsonet sig med, men endog glædet sig over, vilde ikke og kunde ikke være fremkomne, dersom dette Princip ikke kunde sættes tilside af Lovgivningsmagten. Jeg skal her indskrænke mig til at udtale, at jeg vilde beklage den Dag, da det kunde siges, at man ved en Afstemning havde slaaet det Princip fast, at Lovgivningen ikke kan forandre de Skattelove, som bestaae. Hvorledes skulde overhovedet hele Verden kunne bestaae, hvis det var rigtigt? — Jeg forstaaer ikke, hvorledes man skulde komme ud af det igjennem de forskellige Slægter, naar ikke en følgende skulde kunne forandre en tidligere Slægts Skattelove.

Den Mand, der kjøber en Grund og bygger derpaa under den Forudsætning, at han som Følge af de bestaaende Love kun kan komme til at svare saa eller saamegen Skat, han bygger paa Sand; dersom han gjør Regning paa, at han ikke kan komme til at svare Mere, og at Skattelovene ere uforanderlige, saa handler han som et Barn, skjøndt han vel kan tage Hensyn til dem og være overbevist om, at de ikke ville blive forandrede uden paatrængende Nødvendighed, og uden at der er gode Grunde derfor. En saadan Mand maa altsaa sige sig selv, at forsaavidt det er stridende imod Retfærdighedens Princip at forandre de bestaaende Skattelove, vil man ikke gjøre det; men han maa være beredt paa, at de kunne forandres, og derefter maa han handle. Jeg vil altsaa bede det ærede Thing ikke at give et Princip som det omtalte Medhold ved at stemme for Mindretallets Forslag, men kan man til tredje Behandling finde en Form, der forener Noget af, hvad det ærede Mindretal har foreslaaet, med de Modifikationer, der ere anstaaende af flere ærede Talere, som have forsvaret dets Forslag, og kunne disse Modifikationer gjøre det mindre uantageligt, vil jeg maaskee kunne gaae ind derpaa. Nu maa jeg som sagt meget fraraade at give Mindretallets Forslag Medhold ved denne Afstemning, for ikke derved at godkjende et Princip, der forekommer mig meget farligt.

Thune: Jeg skal blot tillade mig nogle faa Bemærkninger, da Tiden allerede er saa langt fremrykket. Den egentlige Kerne af Forholdet gaaer meget ofte tabt i Diskussionens veylende Svingninger. Mindretallet og Fleertallet ere enige i, at Loven har til Hensigt saavidt muligt at give et fast Grundlag for at kunne bestemme Grundteiidommenes Værdi, saa at jeg, idet jeg fjender Skatterne paa en Eiendom, veed at bringe dem til Afgang, naar jeg ønsker at beregne, hvad Eiendommen er værd. Mindretallet har tænkt at gjøre det ved at slaae de engang af Eiendommen ydede Skatter fast paa denne, at følge Prioritets-Principet, om jeg saa maa kalde det. Fleertallet har derimod troet at naae dette Maal ved først at omregulere Skatterne, det vil sige først at omregulere Eiendommenes Værdi og derved